

paa Lovforslaget, som det er vendt tilbage fra Landstinget, forekommer det mig, at man i Virkeligheden kun kan pege paa en eneste reel Forbedring, nemlig Bestemmelsen om, at Kommunerne har Adgang til Forhøjelse af de Ydelser, som var fastsat i Lovforslaget, da det gik fra dette Ting. Nogen Indrømmelse overfor Oppositionen her i Tinget er denne Ændring dog paa ingen Maade. I Folketingsudvalget og i dette høje Ting var man sikkert fra alle Sider klar over, at man ikke kunde fastholde de Satser, der var foreslaaet af den højtærede Indenrigsminister — Satser, som man nærmest havde Indtrykket af i Virkeligheden var kommet ind i Lovforslaget ved en fuldkommen Misforstaaelse fra Indenrigsministerens Side af, hvad Følgen deraf vilde være.

Jeg skal imidlertid ikke i Enkeltheder gennemgaa alle de Ønsker overfor Lovforslaget, som vi altsaa ikke har faaet opfyldt. Jeg kan i den Henseende henvise til mine Udtalelser ved anden Behandling. Men jeg vil gerne have Lov til at fremhæve enkelte Hovedpunkter, som gør, at vi ikke kan give dette Lovforslag vor Stemme.

I § 16 har man opretholdt Bestemmelsen om, at Kommunernes Bidrag til Arbejdsløshedskasserne fremtidig skal ydes i Forhold til den udbetalte Understøttelse i Stedet for som hidtil i Forhold til det indbetalte Kontingent. Det er fra vor Side gjort gældende, at dette set fra Arbejdsløshedsforsikringens Synspunkt er et Tilbage-skridt, at det er en Svækkelse af Arbejdsløshedskasserne som Forsikringsinstitution. Men dertil kommer, at det navnlig i den Situation, vi nu staar i, er en haard og uretfærdig Byrde for de Kommuner, som i Forvejen er ramt allerhaardest af den ekstraordinære Arbejdsløshed. Og endelig er det en Bestemmelse, som paa den mest afgørende Maade er mod alt, hvad man i Partiet Venstre i dette høje Ting siden 1907 har staaet som Tilhænger af vedrørende Arbejdsløshedsforsikringen. Man har da ogsaa fra Partiets Side forstaaet, at man paa dette Omraade stod svagt. Men skønt Ministeren baade her i Tinget og i det andet Ting erklærede, at han ikke vilde holde meget stærkt paa denne Ændring, er Ændringen ikke desto mindre blevet fastholdt.

I § 20 opretholdes Bestemmelsen om, at et Medlem af en Arbejdsløshedskasse er pligtig at modtage Fagets Mindsteløn for ikke at miste Retten til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Efter min Opfattelse er, naar denne Bestemmelse vedtages, Arbejdsløshedsforsikringen ikke længere en i Lønkampen neutral Institution. Det er en

Bestemmelse, der af haardhændede Arbejdsgivere kan misbruges. Dette har ogsaa i Realiteten være anerkendt af Partiet Venstre. Jeg skal blot minde om, hvorledes den ærede Ordfører for Venstre, Hr. Lillelund, under Sagens første Behandling her i Tinget udtalte: „Jeg forudsætter selvfølgelig, at der i Udvalget vil blive ført en Forhandling om, hvad der forstaaes ved Udtrykket Mindsteløn“. Til Trods for denne Udtalelse fra Partiet Venstres Side møder man nu her og lader Rigsdagen vedtage denne Bestemmelse, uden at der er indsat nogen Art af Præcisering af Begrebet Mindsteløn. Vi fra vor Side kan ikke svigte det neutrale Grundlag i Forholdet mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, som vi i Forstaaelse med alle de andre Partier i Rigsdagen har bygget Arbejdsløshedsforsikringen paa.

I § 29 er opretholdt den Form for Arbejdsgivernes Bidragspligt, som den højtærede Indenrigsminister har foreslaaet. Vi kan fra vor Side ikke erkende, at der gives nogen som helst økonomisk Begrundelse for, at de Tusinder af smaa Arbejdsgivere paa Landet og i Byerne, som har en enkelt eller en 2—3 Medhjælpere, skal give Bidrag til Arbejdsløshedsfonden. Paalægger vi dem en saadan Afgift, er det ikke en Produktionsomkostning, vi paalægger dem i Lighed med den Produktionsomkostning, man paalægger Bedrifterne, i det Øjeblik man paalægger dem Bidrag til Ulykkesforsikring, men saa er det i alleregentligste Forstand en Særskat for disse smaa Arbejdsgivere; det er en Særskat, fordi der er mange Mennesker her i Landet, som ikke er Arbejdsgivere, og som man i Virkeligheden med akkurat samme Ret kunde paalægge et Ekstrabidrag til Arbejdsløshedsforsikringen.

Jeg har set, at den højtærede Minister i det høje Landsting har antydet, at naar vi fra mit Partis Side har stillet Ændringsforslag paa dette Punkt, var det ikke af saglige Grunde, men det skulde derimod have været af agitatoriske Grunde. Jeg tror, det vilde være godt, om den højtærede Indenrigsminister kunde tænke sig, at der blev stillet Forslag af andre Grunde end agitatoriske. Men i hvert Fald vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at jeg føler mig overbevist om, at naar han nu har gennemtrumfet denne Bestemmelse her i Rigsdagen, vil han Landet over, efter at denne Lov er vedtaget, møde mange af disse smaa Arbejdsgivere, som ikke kan forstaa, at der er nogen som helst økonomisk Berettigelse til at paalægge dem denne Afgift, og for hvem det staar som en Uret.